TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 5, 16 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

De Fabriek

Hij werkte in een steenkool fabriek. Vaak moest hij overwerken. Hij was een echte work aholic. Dan had hij wat te doen, anders zou hij maar voor zich uit blijven staren. Hij kwam altijd helemaal onder het roet thuis, vaak pas laat. Maar er was niemand die op hem wachtte. Hij was gescheiden. Zijn vrouw kon er niet meer tegen dat hij nooit thuis was, en heeft toen de benen genomen.

Maar toen er een nieuwe directie kwam in de fabriek en hij harder moest werken voor minder loon had hij er minder lol in. Eigenlijk moest hij steeds harder werken en kreeg hij steeds minder. Op een gegeven moment had hij zo'n laag loon dat hij honger begon te lijden.

Er was een zware industrialisering gaande in het land, die uitliep op een industriële revolutie. Dit maakte dat het land zwaar communistisch werd, en hij voelde zich een slaaf. Alles werd hem afgenomen. Alles was nu van de staat. Hij voelde zichzelf slechts een poppetje, een marionet. Hij was zo weinig thuis dat het leek alsof hij in de fabriek woonde.

Zijn maten hadden het erover dat ze een opstand wilden beginnen, maar ze wisten niet hoe. Hij deed ook wat duiten in het zakje, maar het was allemaal slechts gissen, en ze vonden het vechten tegen de bierkaai. Ze zouden er wat langer over nadenken hoe dit te doen. Maar één ding was zeker : Ze wilden hier weg. Ze verlangden naar de vrije natuur. De stad had hen opgesloten, en met name de fabriek. Ze vervloekten de fabriek. Hij was een steenkool werker in hart en nieren, maar dit ging te ver. Het terrein van de fabriek werd zwaar bewaakt, dus eigenlijk was er geen ontsnapping mogelijk. Toch spraken ze over bepaalde tunnels, die zelfs uit de stad zouden kunnen leiden. Ook de stad werd zwaar bewaakt. Je kon niet zomaar erin of eruit.

Ook moest hij bijgeschoold worden een paar uur per week. Dat was altijd op de dinsdag. Er was een klein schoolgebouwtje op het terrein van de fabriek. Het had twee verdiepingen en een zolder, en hij kreeg les op de zolder. De leraar was een aardige man, maar ook hij was een slaaf van de fabriek. Soms liep hij zomaar uitgekondigd de klas uit, naar een soort bergingsruimte. Dan moest hij even roken. Dat mocht hij niet in de klas doen. Ook hij werd in de gaten gehouden, maar hij wilde meewerken aan de ontsnapping.

Hij vond de leraar één van de laatsten die nog een hart hadden. Ook de leraar wist van bepaalde tunnels af, maar zei dat het te gevaarlijk was. 'En wat moet je in de natuur ?' zei hij altijd. 'Gevaarlijke indianenstammen en gevaarlijke roofdieren en allerlei ander ongemak.' Toch wilde hij ontsnappen. Hij zei dat hij zijn eigen stad wilde bouwen.

Zijn verdriet was groot toen de leraar op een dag werd doodgeschoten. Maar eigenlijk had hij het wel verwacht. De leraar sprak teveel. Natuurlijk zou dat tegen hem keren op een bepaald moment. Nee, hij keek er niet van op. Hijzelf hield zich wijselijk stil.

Wel had hij de uitleg van het tunnelsysteem nog in zijn hoofd, wat de leraar hem had gegeven. Het brulde als een tijger in zijn hoofd. Maar hij wilde geen tijger zijn. Het was alsof hij in gevecht was met de tijger. Hij wilde het slimmer aanpakken. Geen gevaarlijk tunnelsysteem wat volgens de leraar onvermijdelijk dodelijk zou aflopen. Neen, hij wilde tijd rekken, met meer strategie te werk gaan.

Toen drie van zijn maten het besluit hadden genomen toch via de tunnels te gaan was hij er op tegen. Hij was ook niet verbaasd toen hij hoorde dat ze alledrie afgeschoten waren. Direct drie dagen na de moord op zijn vrienden kreeg hij een aanbod om in het transport te werken. De steenkolen werden vervoerd met schip en trein. Hij zou dan in de haven en op het station komen te werken, naast zijn werk in de fabriek. Zo had hij wat afwisseling. Hij nam het aanbod met beide handen aan. Hij was blij dat hij het geduld hiervoor had gehad. Maar het werk was zwaar en hard. Toch had hij hierdoor het idee dat hij dichter bij de ontsnapping was. Hij zou het kunnen proberen per schip of trein te ontsnappen.

In ieder geval begon hij weer meer plezier te krijgen in zijn werk door de afwisseling. Ook begon hij mee te helpen in de ontsnapping van anderen door schip en trein, alhoewel hij het nog steeds niet over zijn hart kon krijgen zelf te ontsnappen. Hij was alreeds bezig met gevaarlijk werk, want als ze betrapt zouden worden in het helpen anderen te laten ontsnappen, dan zou zouden ze zelf ook opgepakt worden. Tot nu toe ging alles goed, en ze begonnen er handigheid in te krijgen. Het was alsof het zijn tweede baan was. Het gaf hem hoop en energie, alhoewel de spanning soms flink bij hem toesloeg.

Op een dag werden enkelen van zijn maten betrapt tijdens het laten ontsnappen van inwoners van de stad. Ze werden allemaal ter plekke afgeschoten. Hij werkte op dat moment in de fabriek en hoorde het pas later, ook als een waarschuwing. Hij raakte hierdoor zwaar depressief en wilde niet meer leven. Een andere maat van hem praatte hem erdoor heen. Hij was het helemaal zat. Hij kon hier niet meer mee leven, en zou samen met zijn maat gaan onderduiken. Zijn maat wist wel een adres.

Het was in de stad zelf. Midden in de nacht gingen ze er naartoe. Ze hoopten dat ze geen bewakers zouden tegenkomen. Het was een dikke vrouw waar ze terechtkwamen. Ze had een geheime woning onder haar huis. Dat moest wel, want er werden vaak huiszoekingen gedaan als werkers werden vermist. De dikke vrouw was direct enorm onvriendelijk en veeleisend. Snel kwamen hij en zijn maat erachter dat ze in een nieuwe slavernij en gevangenschap terecht waren gekomen, en de vrouw had hele strenge regels. Toch wilden ze het proberen om te kijken of het beter was dan waar ze vandaan kwamen. Tegelijk wisten ze ook dat er nu geen weg meer terug was.

De dikke vrouw foeterde vaak op hen, en schold hen vaak uit. Ook kregen ze bij haar veel werk te doen. Ze was enorm praatziek en twistziek en ze hield hen nachtenlang op. Eten kregen ze bijna niet, en als ze het kregen hadden ze het idee dat ermee gerommeld was, alsof ze vergiftigd werden, en ze waren er vaak ziek door. Steeds meer kreeg de dikke vrouw macht over hen. Als het niet helemaal ging zoals ze wilde bedreigde ze hen soms met een mes. Ze had haar lijsten van mensen wie ze van alles wel zou willen aandoen, en dat moesten ze altijd aanhoren. Altijd maar weer die lange verhalen, en geweld werd niet geschuwd, maar verheerlijkt. Ze preekte als een dominee, maar dan wel een hele criminele en bloeddorstige.

Toch hadden ze soms wel medelijden als ze al die verhalen hoorde. De vrouw had als meisje veel meegemaakt, en was daar eigenlijk nooit overheen gekomen, en reageerde dat nu op hen af.

Ze waren goed de klos, dat wisten ze wel. Soms was de vrouw heel aardig, maar dan waren ze erg op hun hoede. Ze wisten niet wat er dan achterstak. Soms zou ze hen wel willen helpen, maar ze wist niet hoe. Soms gaf ze tekenen die leken op een soort van medelijden.

Ze spraken met haar over de ontsnapping uit de stad, en ook zij was er wel in geinteresseerd. Niet alleen voor hen, maar ook voor haarzelf. Hoe moeilijk ze ook in elkaar zat, zij was ook een slachtoffer van de stad, en wachtte op bevrijding. De natuur zagen zij als de grote bevrijding, maar ook zij sprak over de gevaarlijke indianenstammen daar, en andere gevaren van de open natuur.

Soms als ze kwaad was dreigde ze hen weer terug te sturen naar de steenkool fabriek, maar uiteindelijk kwam het er nooit van. Hij wilde niet ontsnappen met een schip of trein, want daar had hij een trauma aan overgehouden door de dood van zijn vrienden.

Op een nacht zei ze dat er nog wel geheime tunnels onder de geheime woning waren die nog dieper gingen, maar daar wist ze weinig vanaf. Ze zou wel meewillen als ze zouden gaan. Op een nacht besloten ze het erop te wagen. Er liepen hier allemaal gangen. Het leek wel op een mijn. Ze kwamen zelfs mijnwerkers tegen, maar die spraken in een andere taal. Die waren niet van hier. Ze stonden voor een raadsel. Ze hadden harde stemmen en lieten hen niet gaan. Ze probeerden wat uit te leggen. 'Komtaar,' zei een mijnwerker, die vlak voor hen ging staan. 'Karta.' En hij maakte bewegingen met zijn handen en voeten. Hij had de indruk dat de mijnwerker het over indianen had in gebarentaal. Toen wenkte de mijnwerker hen, en ze moesten hem volgen. Ze gingen toen door vele tunnels heen. Heel veel mijnwerkers waren hier bezig. Hij herkende ze niet. Weer begon de mijnwerker allemaal gebaren te maken en wees op de andere mijnwerkers. Het was een steenkool mijn, maar het scheen geheim te zijn, en deze werkers waren niet van de stad. De mijnwerker scheen met gebaren te vragen of ze hier wilden werken. Hij en zijn maat zagen dat wel zitten, maar de vrouw wilde terug, en begon paniekerig te doen. Een andere mijnwerker die met hen mee was gelopen begreep de vrouw die telkens terugwees en duidelijk overstuur was, en nam haar weer mee terug.

'Komtaar,' zei de andere mijnwerker weer. Ze kregen werkkleding en een helm, en konden direct aan het werk. Alles was hen nog steeds een raadsel. Ze vroegen zich af wie het waren. Ze kregen ook een eigen kamer in het ondergrondse mijnenstelsel. Er werd hun duidelijk gemaakt

dat ze konden werken wanneer ze wilden. Er lag geen druk op, en ze konden hier tot rust komen. Er werd hier ook gewerkt met ondergrondse voertuigen die op treinen leken, waarmee de steenkool vervoerd werd. Ze vroegen zich af waar het naartoe ging. Ze kwamen erachter door de gebaren van de mijnwerker dat de ondergrondse voertuigen dieper onder de grond gingen naar een dieper liggende steenkool fabriek. Dit volk was een ondergronds volk, dieper onder de aarde, waar de wereld boven de aarde geen weet van had.

Op een dag werd hij geleid tot de leider van de mijnwerkers, en het was een klein jongetje. Toen hij dichter bij kwam zag hij dat het zijn buurjongetje van vroeger was die eens ging verhuizen. 'Je bent nog precies hetzelfde !' zei hij met grote verbazing. 'Je bent nooit verder gegroeid. Hoe kan dat ?'

Het buurjongetje sprak in zijn eigen taal. 'We gingen verhuizen onder de grond,' zei het jongetje. 'Mijn vader ging daar werken. Niemand wordt hier ouder.'

'Wie zijn het ?' vroeg hij.

'Het zijn vluchtelingen die ontsnapt zijn uit het communistische regiem,' zei het buurjongetje. 'Ze zijn nu lid van het geheime leger, verzetsstrijders.'

'En hoe komt het dat niemand hier ouder wordt ?' vroeg hij.

'Dat heeft te maken met ondergrondse mineralen en voedselsoorten die ze boven niet kennen,' zei het buurjongetje. 'Nog dieper onder de grond is de woeste wildernis en de wilde oceaan, waar de indianen wonen.'

Hij keek het buurjongetje met verbazing aan.

'En hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'Door de fabriek,' zei het buurjongetje.

Einde

De Afrikaanse vriendin

Hij had een Afrikaanse vriendin. Ze hadden vaak relatie-problemen, en schreven elkaar dan brieven die hij vervolgens niet of nauwelijks las. Hij besloot haar dan gewoon liefde te geven. Hij vermoedde dat de relatie-problemen kwamen door de cultuurkloof. Hij bleef gewoon vriendelijk naar haar, en zij ook naar hem. Op een dag zou hij haar ouders ontmoeten. Toen hij haar moeder zag herkende hij haar gezicht. Hij zag haar weleens in de stad. Ze had de vreemde gewoonte om altijd een spoor van snoep achter haar te laten. Hij begreep nooit waarom ze dat deed, maar dacht dat het misschien met de cultuur had te maken. Kinderen volgden haar daarom soms. Sommigen waren brutaal genoeg om snoep van haar te vragen. Hij besloot om er maar niet over te beginnen. Hij keek naar zijn vriendin, en bleef maar naar haar staren, maar toen merkte hij dat het slechts het behang was en dat hij wakker aan het worden was. Hij had helemaal geen Afrikaanse vriendin. Vroeger had hij wel veel Afrikaanse vriendinnen gehad, maar nu even niet. De cultuurkloof was te groot, maar het had nog steeds zijn interesse. Hij wilde op afstand blijven, maar ook weer niet te ver en te veel. Zo kon hij ook zijn werk blijven doen. Afrikaanse vriendinnen waren te vermoeiend, vanwege de cultuurkloof. Het had een verlammende werking op hem, alsof hij gestoken was door een tse tse vlieg. Hij verloor daar ook zijn identiteit van en zijn stem. Steeds stiller werd hij als hij een Afrikaanse vriendin had, en zij scheen steeds praterig te worden, alsof iets hem overnam, en als de relatie dan voorbij was, dan leefde hij verder met haar stemmen in zijn hoofd. Gek kon hij er van worden, maar het inspireerde hem om dan verhalen te vertellen. Zo had

hij zijn werk, zo had hij zijn leven, tot het punt dat hij besefte dat hij eigenlijk niet zonder kon. Met en zonder. Hij kon er niet mee leven. Hij moest ergens een tussenpad zien te vinden, een zijpad, en dan dieper de natuur in, om het geheimenis te onderzoeken. Er waren nog een heleboel stammen die hij niet kende. Hij zou gaan als antropoloog of etnoloog, voor zijn werk, en zou gewoon afstand houden. Maar telkens werd hij er weer in meegesleurd. Er was geen afstand mogelijk. Ze waren te bruut, alsof hij van achteren werd aangevallen. Zij lieten in die zin niet veel heel van de cultuurkloof. Het was alsof hij zichzelf geheel in hen verloor. Vluchten kon hij niet. Toch was er dan ergens de genadeslag, en daar was hij dan dankbaar voor. Toch waren er ergens haperingen waar hij dankbaar gebruik van maakte. Maar vaak werd hij dan na een tijdje weer teruggehaald. Hij kon nooit ver komen.

Hij stond op, om zijn kleren aan te doen, maar kon veel ervan niet vinden. ‘Hoe heb ik het nu, moet ik dan naakt gaan, of met een kleed om me heen ?’ Het huis was te rommelig. Nooit kon hij hier iets vinden, zelfs niet zijn eigen kleren. ‘En waar is mijn kam ?’ ‘En ze komt zo, die Afrikaanse vrouw van de drukkerij. Zo kan ik haar toch niet te woord staan ?’ Hij keek om zich heen in pure angst, en keek naar de klok. Hij hoorde de bel al. Hij verstijfde helemaal. Ook leken zijn kaken op elkaar ingevroren. Even stond de tijd stil. Maar toen werd hij pas echt wakker. ‘Wakker, wakker, eindelijk wakker.’ Hij besloot maar gewoon in zijn pyama te blijven. Het was alsof hij weer gestoken was door een exotische tse tse vlieg. Hij moest zijn weg hierin zien te vinden. ‘Oh Afrikaanse vriendin, oh Afrikaanse vriendin, degene die ik bemin, een vreemde herinnering.’

Buli 10:11 (RV-bijbel)

En een afgezant sprak : Ontzegel mij nu het boek der zeeen. En een kleine jongen kwam en riep tot de balkonnen, en die begonnen in te storten.

En zie, ik zag grote arena’s die begonnen in te storten, grote tribunes. Dit waren de dagen van het oude woord.

De Psychologie van de Eindeloze Winkelstraat

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek
Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.

'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de
winkelier. 'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.
'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'
'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'
'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.
'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'
'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.
'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'
'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.
'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.
'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.
'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.
'De eindelozen,' zei de winkelier.
'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.
'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.
'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'
'Sufferd !' riep de winkelier.
'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'
'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'
'Een winkel ?' zei de jongen.
'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.
'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.
'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.
'Nee, hier niet,' zei de winkelier.
'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.
Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'
Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.
'En ?' vroeg het meisje.
'En wat ?' vroeg de jongen.
'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.
'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'
Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'
'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.
'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'
En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje.
'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos gesprek.'
'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.
'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'
'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.
'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.
'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.
'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'
'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'
'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'
'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'
'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.
'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'
'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.
Toen vloog ze weg.
'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'
'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha, ben je daar weer !' riep ze van een afstand.
'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'
'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.
Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.
'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geirriteerd.
'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'
'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'
'Op wie dan ?' vroeg de jongen.
'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'
'Je bent gierig,' zei de jongen.
'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademhalen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'
Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeek je,' zei de jongen. 'Breng me weer terug naar de verkleinings-lift.'
'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.
'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'
'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'
'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.
'Niks mee te maken,' zei hij.
'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

Kraak en het Spook Mysterie

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Kraak wist dat hij het maar beter kon meespelen, anders zou hij weer zoveel moeten eten of misschien zouden er dan nog ergere dingen gebeuren. 'Oh, ja, maar natuurlijk,' sprak hij. 'Ik zou al uw hoedjes en huisjes wel willen kopen.'

'Nu, ja, dat is wel een beetje overdreven,' sprak Knol, 'maar de klant is koning. Kies maar een hoedje uit, en daarna kunt u een huisje uitkiezen. Daar werkt u dan voor en dan is het af.'

'Af ?' vroeg Kraak. 'En hoelang moet ik voor een hoed en een huisje werken ?'

'Je hele leven natuurlijk,' grapte Knol. Kraak werd vuurrood, maar hield zich toen in. 'Dus als ik het goed begrijp is het nooit af ?' sprak hij.

'Precies !' schaterde Knol, terwijl ook Knip begon te gniffelen. 'U werkt altijd om uw hoedje en huisje te houden.'

'Oh, dus het is huur ?' vroeg Kraak die dacht dat hij het nu goed begreep.

'Maar natuurlijk,' sprak Knol. 'Het zal nooit uw volledig bezit zijn. Alles is hier van de koning.'

'Wie is de koning ?' vroeg Kraak.

'Dat weet niemand,' sprak Knol, 'en dat is ook niet belangrijk.'

'Een onbekende koning dus,' sprak Kraak. 'En kan ik mijn hoedje ook gewoon op de schoorsteenmantel zetten ? Want ik draag liever geen hoedjes.'

'Doe ermee wat je wil,' sprak Knol, 'maar zonder hoedje kom je er niet in.'
'Waarin ?' vroeg Kraak.

'In dit bosgebied,' sprak Knol.

'Betekent dit dat ik ook gewoon kan weigeren en dan gewoon terugkwam waar ik vandaan kwam ?' vroeg Kraak.

'Natuurlijk,' sprak Knol. 'Niemand leeft hier gedwongen. Maar u wilde door ons gebied zonder u aan de regels te houden. Daarom hadden we u tegen uw zin meegenomen.'

'Aha,' sprak Kraak. 'Dat verandert de zaak. Ik wil geen van uw huisjes of hoedjes, en gewoon terug naar mijn bootje. Ik had nooit voet moeten zetten aan uw oever. Ik zal mijn reis bij deze gewoon voortzetten.'

'Zoals u wilt,' sprak Knol deftig, en samen met Knip bracht hij Kraak terug naar zijn bootje en zorgde ervoor dat alle touwen waarmee hij gebonden was waren verwijderd.

'Tot ziens maar weer,' sprak Knol.

'Ik denk het niet meer,' sprak Kraak, die haastig in zijn bootje stapte en begon voort te peddelen.

'Verder op de rivier gaan maar,' sprak hij tot zichzelf. Hij zuchtte diep. Dat was gelukkig goed afgelopen. Verderop de bosrivier was de begroeiing dichter en dichter, en was het ook veel donkerder. Op een gegeven moment kon Kraak bijna niets meer zien, en moest met zijn bootje naar de oever. Hij stapte uit en liep het donkere bos in. Hij voelde zich verschrikkelijk duizelig. Na een tijdje komt hij aan bij een klein torentje. Hij gaat het torentje binnen en gaat op de trap naar boven. De trap eindigt in een klein torenkamertje waar een mannetje in een geruit jasje aan een tafeltje bij een openhaardvuurtje zit te lezen. 'Goedendag, mijn naam is Kraak,' sprak Kraak. Het mannetje keek op. 'Welkom,' sprak het mannetje. Toen vertelde Kraak zijn verhaal.

'Hoedjes ?' sprak het mannetje. 'Oh, de hoedenmannetjes. Ach ja, ze bewaken een grote schat, dus daarom doen ze zo.'

Nu werd Kraak wel erg nieuwsgierig. 'Wat is dat dan voor een schat ?' vroeg hij.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei het mannetje. 'Het is een soort apparaat dat vertelt hoe het met je gaat, en dan adviezen geeft, maar veel meer weet ik er ook niet van. Het apparaat schijnt ook nachtmerries te geven en liegt nogal veel.'

Kraak keek het mannetje met grote ogen en opgetrokken wimpers aan. 'En dat noem jij een schat ?'

'Nou ja,' zei het mannetje, 'de hoedenmannetjes schijnen het als een schat te zien. Waarom weet ik ook niet.'

'Kunnen we niet met z'n tweeen op onderzoek uitgaan daar om te zien wat die schat daadwerkelijk is ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk,' glunderde het mannetje. 'Alleen is maar alleen, en ik heb ook nog een appeltje met hen te schillen.'

'Met z'n tweeën staan we sterker,' sprak Kraak. 'Misschien kunnen we ze wel om de tuin leiden.' Het mannetje glimlachtte.

'Kom mee,' zei Kraak, 'dan gaan we met mijn bootje.'

'Wacht even,' zei het mannetje. 'We moeten eerst een plan maken, en het beste is om ze vanuit het bos te benaderen, en niet vanuit het water.'

'Wat is de naam van het apparaat ?' vroeg Kraak.
'Het is een lieg-apparaat,' sprak het mannetje. 'Het liegt over iedereen, en steekt hen tegen elkaar op, en daar worden hen die het apparaat bedienen erg rijk van.'

'Dat apparaat moet gestopt worden,' sprak Kraak.

Plotseling kwam er een apparaat binnenrijden. 'Ik heb jullie wel gehoord, hoor,' zei het apparaat. 'Een beetje roddelen over mij achter mijn rug om.'

'Moet je maar niet liegen,' zei Kraak.

'Kom toch,' zei het apparaat. 'Liegen is mijn lust en mijn leven.'

'Dan moet je een ander beroep kiezen,' zei Kraak.

'Helemaal niet,' zei het apparaat. 'Het bevalt me best, en waar bemoei jij je eigenlijk mee ? Ik heb jullie op heterdaad betrapt.'

'Wie wil nou jouw leugens horen ?' zei Kraak.

'Zovelen,' zei het apparaat, 'en zo niet, dan koop ik ze gewoon om. Ik geef ze gewoon een heleboel dingen gratis, en maak ze het hoofd dol. Ik kan ze verslaafd maken, en dan ineens vraag ik er een heleboel voor terug, zodat ik ze alles voor me kan laten doen.'

'En dreigen en chanteren doe je zeker ook als je je zin niet krijgt,' zei Kraak.

'Ik doe alles wat nodig is,' zei het apparaat, 'maar waar bemoei je je toch mee ? Ik hoef aan jou geen verantwoording af te leggen.'

'Wat kom je doen dan ?' vroeg Kraak.
'Niks mee te maken,' zei het apparaat.
Plotseling werd er hard geklopt. 'Binnen,' zei het mannetje met het geruite jasje.
Een lopend stuk steen met armen, benen en een hoofd kwam binnen.
'Wat moet jij hier nou ?' vroeg het mannetje.
'Wie is het ?' vroeg Kraak.
'Ik heb niks te doen,' zei de stenen man.

Het apparaat begon de stenen man vreemd aan te kijken en te onderzoeken. 'Wie is dat ?' vroeg het apparaat.
'Oh, een kennis,' zei het mannetje.
'Ik heb hem hier nog nooit gezien,' zei het apparaat.
'Dan heb je je werk niet goed gedaan,' zei Kraak.

De stenen man ging aan het tafeltje zitten en boog zijn hoofd.
'Ben je depressief ?' vroeg het mannetje.
'Nee,' zei de stenen man, 'gewoon moe.'
'Dat is altijd zo rond deze tijd,' zei het mannetje. 'Wel meerderen hebben daar last van.'
'Nee, ik heb gewoon te hard gewerkt,' zei de stenen man.
'Wat doe je dan ?' vroeg het mannetje.
'Och,' zei de stenen man, 'ik heb tijdenlang dit lieg-apparaat in de maling genomen, zonder dat het wist dat ik het was, en zonder dat het mij kende.'
Het lieg-apparaat begon heel kwaad te worden, en begon op de stenen man in te slaan. 'Dus jij bent degene geweest. Je bent op heterdaad betrapt,' zei het apparaat.
'Nee hoor,' zei de stenen man. 'Ik werk bij de geheime politie.'
'Dan is het geen geheim meer,' zei het apparaat.
'Jawel hoor,' zei de stenen man, die opstond, een stenen pistool trok en het richtte op het apparaat.
'Nou niet gemeen en gevaarlijk gaan doen,' zei het lieg-apparaat die direct achteruit reed.
'Zodra ik mezelf bekendmaak gaan er natuurlijk koppen rollen,' zei de stenen man, 'want het moet natuurlijk wel geheim blijven.' Toen schoot hij het apparaat aan flarden.
'Pssst, aan niemand vertellen, hè,' zei de stenen man tegen Kraak en het mannetje, en ging toen de deur uit en het trappetje van de toren af.
Kraak en het mannetje keken elkaar verbaasd aan. 'Nou ja, dat is in ieder geval netjes opgelost,' zei Kraak.
'Dat mogen we natuurlijk hopen,' zei het mannetje die naar de flarden van het apparaat keek die op de grond lagen. Snel raapte hij de flarden op en wierp ze in het openhaardvuurtje. 'Griezelige spoken,' zei het mannetje terwijl hij naar het vuurtje keek. 'Gelukkig gaan ze door de schoorsteen naar buiten.'
'Ik moet weer eens gaan,' zei Kraak. 'Ik hoop dat die spoken me verder niet lastigvallen.'

Toen Kraak die nacht in zijn bedje lag had hij nachtmerries over spoken. Hij draaide in zijn bedje. Hij had eigenlijk gehoopt dat de stenen man ook met de spoken zou afrekenen. Maar dat gebeurde niet. Kraak had er een zware dobber aan. Sinds toen werd hij elke nacht lastig gevallen door spoken. Hij probeerde er allerlei middeltjes tegen te maken, maar eigenlijk hielp niets. Hij dacht : 'Tja, wie schiet er dan ook zomaar een lieg-apparaat aan flarden. Daar komt natuurlijk gespook van. Een lieg-apparaat kon niet zomaar vernietigd worden. Daar moest veel meer voor gebeuren. Kraak moest daar hele wijze boeken voor lezen. Hij studeerde en studeerde. Hij moest de spoken te slim af zijn, net zoals de stenen man het apparaat te slim af was. In een heel dik boek werd er over een heel vreemd dansje geschreven wat Kraak zou moeten maken, en dat deed hij dan maar. Elke nacht voordat hij ging slapen deed hij het dansje, en dat hielp in ieder geval al een beetje. Maar Kraak moest veel meer studeren. Maar hoeveel hij ook studeerde, hij kwam niet van de spoken af, en op een gegeven moment werd het zo erg dat hij naar ome Dik moest, de laatste hulp bij ongelukken zoals ze hem noemden, als ieder ander middel zou falen. Ome Dik was een apparaat, een gevechts-apparaat, en het was eigenlijk een kaartenmachine, want hij gaf altijd kaartjes met advies erop. Ome Dik woonde in een huisje diep in het bos, en daar zou Kraak naartoe gaan. Kraak pakte wat spulletjes bij elkaar en ging in zijn bootje. Na een uurtje peddelen was hij eindelijk bij ome Dik aangekomen. Dat was weer een hele reis geweest. Ome Dik kwam er in de verte al aan. Ome Dik reed op wieletjes, en was blij Kraak te zien. 'Zo jongen,' zei ome Dik. 'Dat is lang geleden, hè ? Ken je me nog ?'

'Jawel, ome Dik,' zei Kraak.
Ome Dik legde een arm om de schouder van Kraak en samen gingen ze naar het huisje van ome Dik. Er groeiden hier prachtige geurende bloemetjes waar allerlei bijtjes op dansten. 'Het is gelukkig mooi weer,' zei ome Dik.
'Ja, gelukkig wel,' zei Kraak.
Toen ze binnengekomen waren keek Kraak in het rond. Dit herinnerde hij nog wel. Hij was blij ome Dik weer eens te zien, en zijn huisje. 'Zeg het eens,' zei ome Dik. 'Wat kan ik voor je doen, Kraak ?'
'Nou, ome Dik,' zei Kraak, 'moet u eens luisteren. Ik heb de laatste tijd nogal veel last van spoken. Ze geven me slapeloze nachten, en als ik dan eens slaap, dan geven ze me nachtmerries.'
'Tjonge,' zei ome Dik. 'Nou, dat is niet leuk. Hoe is dat eigenlijk gekomen ? Waar heb je die spoken ergens opgetrommeld ?'
En toen vertelde Kraak het hele verhaal over de lieg-machine.
Ome Dik begon te lachen. 'Maar jongen,' zei hij. 'Natuurlijk kun je niet zomaar zo'n machine aan flarden schieten en dan denken dat het af is. De flarden liegen door, en worden tot spoken, vooral als je ze dan ook nog eens in het openhaardvuurtje werpt. Dan worden ze woest, dan worden ze duivels, hels, en tja, dan krijg je spoken die je overal volgen.'
'Ze laten me niet meer met rust,' zei Kraak.
'Ja, jullie hebben ze woest gemaakt, hondsdol,' zei ome Dik. 'Een lieg-machine, neem dat maar van mij aan, die pak je heel anders aan. Met een kaartspel, trek maar een kaart.'
Kraak keek ome Dik even verbaasd aan. 'Trek maar een kaart, jongen,' zei ome Dik.
Voorzichtig liep Kraak op ome Dik af en aarzelde even, en drukte toen op een knop, en daar kwam een kaart uit. Kraak keek naar de enorme machine. Door het raampje zag hij hoe de kaarten binnenin nog steeds werden geschud.
'Lees het maar voor, Kraak,' zei ome Dik.
Toen las Kraak hardop : 'Op reis. We doen het allemaal wel eens. Maar pas dan goed op wat voorbijgangers allemaal aanbieden. Neem geen sigaretten van ze aan om zomaar je problemen te verbranden. Ga gewoon echt op reis, weg van iedereen, even er helemaal uit, en trek eens een kaartje van ome Dik.'
'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'En dat is goede reclame voor uw machine, ome Dik.'
'Goedzo,' zei ome Dik. 'Trek nu je tweede kaartje.'
Weer drukte Kraak op de knop, en er floepte een tweede kaartje uit.
'Lees weer hardop,' zei ome Dik.

Weer las Kraak hardop : 'Ja, haha, daar is ie weer. Ome Dik is er weer met een kaart. Dingen zomaar verbranden in een open haard is geen goed idee, maar speel eens een spelletje kaart met ome Dik, om dingen eens echt goed te verwerken. Ome Dik weet wel een oplossing, als je maar het geduld hebt om naar hem te luisteren. Kom daarom gauw bij ome Dik, en leg hem je problemen uit. Dan zal ome Dik wel laten zien hoe het hoort, en hoe je met allerlei soort gespuis deftig afrekent. Met de botte bijl alles oplossen doen we niet meer, want het lost eigenlijk niks op, en maakt dingen alleen maar erger.'
'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'Wat nu, ome Dik ?'
'Derde kaartje,' zei ome Dik.
Weer drukte Kraak op de knop en trok er een kaartje uit. De machine begon te gloeien.
Weer las Kraak hardop : 'Stop. Al is het maar voor even. Denk even na voordat je wat doet. Tel even tot tien. Ome Dik is er weer. Tijd om te luisteren. Stop even met alles waarmee je bezig bent.'

'Dat heb ik gedaan, ome Dik,' zei Kraak. 'Zeg, komt er nog wat van. Ik heb geen uren de tijd. Ik kom gewoon voor advies, en niet om allerlei dingen te horen die ik al weet, en dat de machine me vertelt wat ik al gedaan heb. Daar heb ik niks aan.'
'Trek de vierde kaart,' zei ome Dik. 'Wees toch niet zo ongeduldig, jongen. Ome Dik moet eerst opwarmen.'
'Nou, nog eentje dan,' zei Kraak, en trok een kaart.
'Wow, welkom bij ome Dik,' stond er op de kaart. 'Welkom, lieve mensen, ome Dik is er weer. Gaat u maar zitten. De show gaat zo beginnen. maak het uzelf gemakkelijk. U heeft nog wel even tijd om naar de keuken te gaan voor een lekker glaasje sap, thee of koffie. U heeft nog wel even tijd om een lekker gebakje te pakken of een bakje popcorn. Het gaat weer een geweldige show worden, met als gastheer niemand minder dan ome Dik.'

Kraak begon nu echt boos te worden. 'Daar hebben we toch allemaal niks aan, ome Dik. Dat weten we toch allemaal al ? We komen hier niet verder mee. Ik wil van mijn spoken af. Ik ga geen kaartjes meer trekken, want het leidt nergens toe. Alleen maar een hoop onzin en gepraat. Allemaal advertenties.'

'Je hebt geen geduld, Kraak,' zei ome Dik. 'Je bent maar een opvliegerig mannetje. Kletsen is alles wat je kunt, maar luisteren ? Ho maar. Ik heb het met je gehad, Kraak. Je bent van de show weggelopen, terwijl de show nog niet eens was begonnen. Zo maakt ome Dik geen kaartjes. Zo doet ome Dik geen zaken.'

Kraak werd toen zo boos dat hij de machine een mep gaf. Boos liep Kraak toen het huisje uit.

'Succes met je spoken !' riep ome Dik hem na.

'U bent het ergste spook !' riep Kraak. Maar toen hij weer bijna bij zijn bootje was aangekomen kreeg hij spijt hoe hij ome Dik had behandeld en ging weer terug.

'Het spijt me, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik weet dat u gelijk hebt. Ik ben te opvliegerig. Kunt u daar misschien ook wat aan doen ? Ik zal me dit keer proberen beter te gedragen.'

'Trek maar een kaartje,' zei ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar er kwam geen kaartje uit, maar koffie prut. Dat spoot gewoon op Kraak's broek. 'Ik heb het verdiend,' zei Kraak. Kraak drukte weer op de knop, en toen spoot er sinaasappelsap uit, ook op zijn broek. 'Bah !' riep Kraak, 'maar ik heb het verdiend.' Weer drukte Kraak op de knop, en daar vloog eindelijk een kaartje uit, maar het vloog door de hele kamer. Kraak moest er toen van alles aan doen om het kaartje te vangen. Toen hem dat eindelijk lukte en hij het kaartje in zijn hand had kon hij het kaartje niet lezen. De letters waren heel onduidelijk en vaag.
'Ik kan het niet lezen, ome Dik,' zei Kraak.
'Nee,' zei ome Dik. 'Het is de wraak van de kaarten over hoe je hen behandeld hebt. Ze zijn flink boos.'
'Toe nou, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik heb me verontschuldigd.'
'Ik kan het niet helpen, Kraak,' zei ome Dik.
'Wat moet ik nu doen ?' vroeg Kraak.
'Wachten totdat ze afgekoeld zijn,' zei ome Dik.
Kraak wachtte en wachtte. Hij wachtte wel een uur. Toen kwam er eindelijk vanzelf een kaartje uit.
'Spoken, hè ?' stond er op het kaartje. 'Los het zelf maar op.'
'Ze zijn nog steeds boos, ome Dik,' zei Kraak, 'die kaartjes.'
'Tja, jongen,' zei ome Dik. 'Je hebt ze goed boos gemaakt. Kom anders morgen bij me terug en probeer het opnieuw. Laten we er een nachtje over slapen.'
'Kan ik hier logeren ?' vroeg Kraak.
'Maar natuurlijk, jongen,' zei ome Dik.

En zo bleef Kraak die nacht bij ome Dik logeren. De volgende ochtend was hij al vroeg op, en ook ome Dik. 'Druk maar op het knopje, Kraak,' zei ome Dik.
Kraak drukte erop, maar er droop alleen maar koffieprut uit de machine.
'Volgens mij is de machine, kapot,' zei ome Dik. 'Dan moeten we naar tante Helmes.'
'Wie is dat ?' vroeg Kraak.

'Oh, die woont dieper in het bos, nog dieper dan ikzelf, en die herstelt apparaten,' zei ome Dik.
En zo gingen Kraak en ome Dik samen nog dieper het bos in die dag, in Kraak's bootje, om naar tante Helmes te gaan. Het was wel een uur peddelen. Helemaal vermoeid kwamen ze aan bij het huisje van tante Helmes die aan de oever van de bosrivier woonde. Ze kwam direct naar buiten rennen. 'Ik zie het al, ik zie het al !' riep ze. 'Spoken hebben je apparaat in bezit genomen.' Ze trok hen direct mee naar haar huisje. Ze haalde ook direct een verband trommel erbij.

'Verband ?' vroeg Kraak verbaasd. 'Gebruik je dat voor kapotte apparaten ?'
'Ja, ja,' zei tante Helmes, 'maar het is speciaal verband.'
'Hoe gaat dat dan, tante Helmes ?' vroeg Kraak.
Tante Helmes begon de machine helemaal te omwikkelen met verband.
'Het lijkt wel een mummie zo,' zei Kraak.
Toen haalde ze er allerlei injectie spuiten bij en begon het apparaat te injecteren.
'Eng hoor,' zei Kraak. 'Met die spuiten.'

'Welnee,' zei tante Helmes. 'Daar knapt hij van op.'
'Het zal allemaal wel,' zei Kraak. 'Ik heb er geen verstand van.'
Na een tijdje haalde ze het verband eraf. Toen drukte ze op het knopje en er floepte een kaart uit. Hardop las ze : 'Welkom. Je bent net op tijd. Het kaartspel gaat zo beginnen. Neem allen plaats en zeg wat uw probeem is, en we gaan aan de gang.'
'Ach,' zei tante Helmes. 'Volgens mij is er veel meer aan de hand. De kaartenbak van de machine is oud. Met dit soort kaarten kun je niet veel en jaag je iedereen alleen maar weg.'
'Dat zei ik hem al,' zei Kraak, 'maar hij wilde niet luisteren.'
'Er moet een nieuw kaartensysteem in,' zei tante Helmes. Ze schroefde de machine open, trok het deurtje open, en haalde de kaartenbak eruit, en verving het met een nieuw kaartensysteem. Het nieuwe kaartensysteem glimde heel mooi, en er zaten veel meer kaarten in. Toen deed tante Helmes het deurtje weer dicht en schroefde de machine weer vast.
Toen drukte ze op het knopje. Direct floepte er een kaartje uit. 'Lees maar, Kraak,' zei ze.
Kraak las toen hardop : 'Wawoetsedipan akoemoedoetsi Santanio Palero Kri Krak De Dik Makus, Ha Ha.'

Ome Dik werd woest. 'Die taal ken ik niet ! Je hebt mijn machine verprutst !'
'Nee,' zei tante Helmus. 'Nee, nee, hij moet nog opstarten.'
'Trek weer een kaartje, Kraak,' gromde ome Dik.
Kraak drukte op de knop, maar toen ontplofte de hele machine. Kraak schrok. Ook tante Helmes schrok. 'Ik denk dat hij gewoon te oud was, Kraak,' zei tante Helmes. 'De hele machine moet vervangen worden, en niet alleen maar het kaartensysteem.' En zo werkte tante Helmes uren na uren

om alle onderdelen van de machine te vervangen. Het werd een geheel nieuwe ome Dik. 'Waar zijn de spoken ?' gromde ome Dik.
'Ik heb sinds ik bij jullie ben geen last meer van spoken gehad,' zei Kraak.
'Het is oorlog,' gromde ome Dik. 'Het ergste spook is het spook van ongeduld.'
Ome Dik had nu veel meer knoppen, en tante Helmes begon ze in te drukken. Ome Dik begon steeds meer op hol te slaan en begon woest om zich heen te slaan. 'Waar zijn de spoken ?' gromde hij weer. 'Ook een erg spook is het spook van de roekeloosheid.'
'Ga dan even rustig zitten,' zei tante Helmes.
'Ik ga niks rustig,' gromde ome Dik. 'Ik ben op oorlogspad.'

Maar ome Dik werd steeds woester en woester. Het werd zo erg dat zowel Kraak als tante Helmes op de vlucht moesten slaan. 'Snel, naar mijn bootje !' riep Kraak.
'Hij slaat totaal op hol !' riep tante Helmes. 'Hij is een woesteling.'
Kraak en tante Helmes gingen vlug het bootje in, en Kraak begon hard te peddelen. 'Laten we maar naar mijn huis gaan,' zei Kraak tegen tante Helmes. 'Wat is er eigenlijk met ome Dik aan de hand ?'
'Ik weet het niet,' zei tante Helmes. 'Hij is ergens door op tilt geslagen.'
'Misschien moeten we inderdaad meer geduld hebben, ook hiermee, en wachten totdat hij afgekoeld is,' zei Kraak.
'Ja, en de oorlog tegen de spoken is zwaar,' zei tante Helmes.
Kraak zuchtte. 'Ik wou dat ik kon helpen,' zei Kraak.
'Dat doe je al,' zei tante Helmes. 'Meer dan je ooit zult beseffen.'

Ze besloten er maar een nachtje over te slapen. Tante Helmes bleef bij Kraak logeren, en de ochtend daarna was er een mooie en kalme dag begonnen. Toen ze aan het ontbijt waren werd er geklopt. Het was ome Dik. Hij was inmiddels flink gekalmeerd. 'Nou, het is gebeurd, hoor,' sprak hij. 'Ik heb die spoken een flink lesje geleerd.'
'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Je bent niet voor niets admiraal van het bosleger.'

Ome Dik glimlachte. 'Ze moeten het maar met me doen,' zei hij. Maar na een tijdje begon ome Dik weer vreemd te doen, en werd woester en woester. 'Ik denk dat het het alarm is,' zei tante Helmes.
'Ik voel me niet goed,' zei ome Dik.
'Ja, misschien het spook alarm,' zei Kraak.
'Waar zijn die spoken ?' gromde ome Dik.
'Ze zijn vaak onzichtbaar, dus ze kunnen overal wel zitten,' zei Kraak.
'Ik haat ze, die spoken,' zei ome Dik.
'Lees eens een goed boek,' zei tante Helmes. 'Er is nu ook een knop voor boeken bijgekomen.'
'Echt waar ?' vroeg ome Dik.
'Ja, hier,' zei tante Helmes, terwijl ze één van de knoppen van het apparaat indrukte. Toen viel er zo een boek uit. Ome Dik raapte het op, en begon direct te lezen. Hij las en las en stopte niet meer, en ging er zelfs voor naar het speciale leeskamertje in het huis van Kraak.
'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Dat heeft hem flink gekalmeerd en nu is hij zoet.'
'Gelukkig maar,' zei Kraak.

Tegen de avond kwam ome Dik helemaal blij uit de leeskamer. 'Ik heb zulke mooie dingen gelezen,' zei hij. 'Dat zouden jullie ook eens moeten doen.' En zo gingen ze alle drie de rest van de avond, en zelfs een stukje van de nacht, lezen. En van spoken hadden ze toen nog maar weinig last. Soms als ze dan nog eens een probleem hadden, dan gingen ze gewoon naar ome Dik, en dan drukten ze op de boekenknop voor een nieuw boek, wat hen leerde hoe met het probleem om te gaan en hoe het probleem op te lossen. Vaak waren ze na het lezen van het boek het probleem alweer vergeten.
Op een dag kwam ome Dik hen beiden ophalen met zijn nieuwe schip, en hij liet hen alle mooie plekjes van het bos zien waar ze nog nooit waren geweest, en toen gingen ze over de bosrivier helemaal naar de zee toe. Dat vond Kraak zo mooi dat hij er sinds toen hele mooie dromen over had. Ze beleefden zo een heleboel mooie avonturen, die ook in de boeken van ome Dik kwamen te staan. Iedereen kon bij ome Dik terecht voor advies. En vaak had hij ze dan ook een heel mooi boek te geven.

Zo werd ome Dik een hele geliefde en hele beroemde admiraal van het bos, en Kraak was natuurlijk zijn beste vriend. Vaak gingen ze naar tante Helmes, de apparaten dokter, die vaak aan ome Dik sleutelde om hem nog beter te maken. Op een dag was er een groot feest in het bos. Ook Kraak ging naar het feest in het bos. Het was een mooie dag, en er stond een hele hoge taart waar iedereen een stukje van kreeg.

Einde

Avond Danser

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geisoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet
eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeinteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè ?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geinteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans, en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze

misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken. Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.
Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was hij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad ?" vroeg ze.
"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.
"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.
Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij : "Ik was het weer vergeten."
"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."
Hij werd helemaal koud van binnen.
"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."
"Waarom niet ?" vroeg hij.
"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."
Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.
"Ik werk in het museum," sprak ze.
"Ik moet gaan," zei hij.
"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."
"Ik weet het," zei hij, en liep door.
Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest ? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond : "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden." De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.
"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."
"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek ?" vroeg hij.
"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.
"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeinteresseerd en overschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich als een paal gebonden door een headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.
Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde